

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/17/2025
Identifikačné číslo spisu: 8308010226
Dátum vydania rozhodnutia: 24.04.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:8308010226.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného S. G., pre prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 24. apríla 2025 dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajkyne JUDr. Marty Fabianovej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. februára 2024, č. k. 6To/36/2023-1721, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. G. sa odmieta.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 21. apríla 2023, č. k. 12T/65/2008-1647, uznal obvineného S. G. vinným z prečinu útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 24. 08. 2007 o 21:16 hod., o 21:58 hod a o 22:13 hod., z telefónnej stanice svojej matky, bývajúcej v obci F. č. XX, v stave opitosti telefonoval operačnému dôstojníkovi na Prezídium PZ v Bratislave, kde sa dožadoval rozhovoru s prezidentom PZ - gen. A., čo v tom čase nebolo možné, tak počas telefonického rozhovoru, v súvislosti s konaním v trestných veciach na základe ním podaných oznámení, vyvíjal neprimeraný slovný nátlak na orgány činné v trestnom konaní, vyšetrovateľov OR PZ, ÚJaKP v Humennom, prokurátorov Okresnej prokuratúry Humenné a v súvislosti s konaním na Okresnom súde v Humennom na sudcov, aby títo konali, lebo inak bude konať on sám, zabezpečí si zbrane V.-XX a granáty F. a F. a keď sa rozhodne zomrieť, zomrie s ním 150 ľudí, že ich zlikviduje a urobí tak niečo dobré pre spoločnosť a vyčistí región Humenné a keď bude donútený, využije prostriedky nutnej obrany a krajnej núdze a bude vraždiť, pokiaľ sa rozhodne, keď zomrie on, zabije 150 ľudí, následne povedal, že vystrojí, čo upúta takú pozornosť, že sa bude diviť celý svet. Za to okresný súd podľa § 40 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2013 (z. č. 204/2013 Z. z.) upustil od potrestania páchatel'a vzhľadom na prijatú záruku predloženú obcou F., v zast. starostom obce O. F., zo dňa 19. apríla 2023, ako aj záruku Dobrovoľného Hasičského zboru obce F., zast. jej predsedom Ing. M. O., zo dňa 19. apríla 2023, za nápravu páchatel'a a súd mal za to, že

vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, povahu spáchaného prečinu a osobu páchatel'a, uloženie trestu nie je potrebné.

Zároveň okresný súd podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil obvineného S. G. spod skutku 1/ obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Humenné, právne kvalifikovaného ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 20. 08. 2007, asi o 8:15 hod., na základe predvolania na hlavné pojednávanie, sa dostavil do budovy Okresného súdu v Humennom, na Ul. Laboreckej č. 17, s transparentom v ruke, že protestuje proti:

- dlhodobému porušovaniu jeho Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi chránených základných ľudských práv a slobôd,

- bezmedznej arogancii moci, policajnému a justičnému teroru,

- nadrživaniu zločineckej organizácii pôsobiacej na N. družstve v C., pričom bol zahalený do bieleho plátna, ktoré mu zakrývalo telo od pol pása po kolená, hrudník a ľavé rameno a bol bosý, v dôsledku čoho bol z budovy súdu justičnou strážou vykázaný a pred budovou súdu sa takto zdržiaval asi po dobu 15-tich minút a následne bol predvedený hliadkou polície na OO PZ v Humennom,

z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

2. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie voči výroku, ktorým bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na podklade ktorého Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 21. februára 2024, č. k. 6To/36/2023-1721, rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil vo výroku o vine a treste vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovanému ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvineného S. G. podľa § 285 písm. d) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Humenné, sp. zn. 2Pv 544/07-23 zo dňa 06. mája 2008 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm.

a) Trestného zákona, ktorého sa mal obvinený dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 24. 08. 2007 o 21:16 hod., o 21:58 hod a o 22:13 hod., z telefónnej stanice svojej matky, bývajúcej v obci F. č. XX, v stave opitosti telefonoval operačnému dôstojníkovi na Prezídium PZ v Bratislave, kde sa dožadoval rozhovoru s prezidentom PZ - gen. A., čo v tom čase nebolo možné, tak počas telefonického rozhovoru, v súvislosti s konaním v trestných veciach na základe ním podaných oznámení, vyvíjal neprímeraný slovný nátlak na orgány činné v trestnom konaní, vyšetrovateľov OR PZ, ÚJaKP v Humennom, prokurátorov Okresnej prokuratúry Humenné a v súvislosti s konaním na Okresnom súde v Humennom na sudcov, aby títo konali, lebo inak bude konať on sám, zabezpečí si zbrane V.-XX a granáty F. a F. a keď sa rozhodne zomrieť, zomrie s ním 150 ľudí, že ich zlikviduje a urobí tak niečo dobré pre spoločnosť a vyčistí región C. a keď bude donútený, využije prostriedky nutnej obrany a krajnej núdze a bude vraždiť, pokiaľ sa rozhodne, keď zomrie on, zabije 150 ľudí, následne povedal, že vystrojí, čo upúta takú pozornosť, že sa bude diviť celý svet,

pretože obvinený nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný.

3. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu z 21. februára 2024 podal dovolanie obvinený vo svoj prospech prostredníctvom obhajkyne JUDr. Martiny Fabianovej podaním z 5. novembra 2024, č. l. 1775 - 1777 (tomuto predchádzalo písomné podanie dovolania samotným obvineným podaním z 1. júla 2024, č. l. 1745), v ktorom navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k.: 6To/36/2023-1721 zo dňa 21. februára 2024 bol porušený zákon v neprospech obvineného, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k.: 6To/36/2023-1721 zo dňa 21. februára 2024 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Krajskému súdu v Prešove, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku a namietol tieto základné skutočnosti (skrátene):

3.1. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obvinený je trestne zodpovedný, a že sa skutok v bode 2/ obžaloby a v bode 1/ napadnutého rozsudku nestal, príp. nie je trestným činom.

3.2. Nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] sa môže zakladať aj na nesprávnej aplikácii ustanovenia § 23 Trestného zákona upravujúceho nepríčetnosť, keďže táto okolnosť vylučujúca trestnú zodpovednosť sa netýka priamo skutku (činu), ale jeho páchatel'a. Otázka nepríčetnosti je pritom otázkou právnou, ktorej posúdenie prislúcha orgánom činným v trestnom konaní a súdu, a to na základe skutočností vyplývajúcich z

vykonaného dokazovania, ktoré ale nie sú súčasťou popisu skutku. Podľa § 23 Trestného zákona nepričtetným a teda trestne nezodpovedným (ak zákon neustanovuje inak) je ten, kto pre duševnú poruchu v čase spáchania činu inak trestného nemohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie.

3.3. Nesúhlasí s odôvodnením súdu pokiaľ ide o jeho duševné zdravie. Všetky posudky si navzájom odporujú a ani v jednom prípade nebolo jednoznačne a nespochybniteľne preukázané, že v čase spáchania skutku v bode 2/ obžaloby bol nepričtetný a v takom prípade je nutné aplikovať zásadu in dubio pro reo. Skutočnosť, že sa súd opiera o znalecké posudky MUDr. S., o ktorých odvolací súd vyslovil, že boli nezákonné, je právne irelevantná, nakoľko MUDr. S. sám vyvrátil závery svojich posudkov. Navyiac v trestných konaniach nebol dôvod k znaleckému posudzovaniu jeho duševného stavu, lebo skutky, tak ako boli uvedené v obžalobe, „sa nestali“. Vid' trestnú vec šírenia poplašnej správy a trestnú vec ohovárania, kde sudca v rozsudku uvádza, že tri svedkyne vypovedali, že sa vyhráždali, že má so sebou bombu a že ju hodí medzi účastníkov predstavenstva BD, čo svedkovia následne popreli, že by tak na polícii alebo pred súdom vypovedali. MUDr. A. S., ktorý pôvodne uviedol v posudku, že trpí nevyliciteľnou chorobou - bludovou paranojou, na súde všetky tri posudky znegoval s tým, že povedal, že pokiaľ sa bude svojich práv domáhať výhradne zákonnou cestou, nie je pre neho potrebná žiadna psychiatrická liečba ani ambulatnou formou. Pôvodne navrhoval ústavnú dlhodobú liečbu.

3.4. S právnymi závermi súdu o jeho vine sa nestotožňuje a považuje ich za nesprávne, nezodpovedajúce vykonanému dokazovaniu v tomto trestnom konaní. Je pravdou, že nepoprel telefonát na prezídium Policajného zboru v Bratislave. Podstatný je však v danom prípade obsah telefonického rozhovoru, z ktorého nevyplývajú skutočnosti nasvedčujúce spáchaniu trestného činu a ani z nich nemožno vyvodiť také závery, ako sú uvedené v skutkovej vete rozsudku. Vykonaným dokazovaním v tomto trestnom konaní nebolo jednoznačne a bez pochybností preukázané, že sa tento skutok stal. Skutočný obsah telefonického rozhovoru obvineného nezodpovedá skutku tak, ako je vymedzený v obžalobe prokurátora a ako ho zhodne s obžalobou ustálil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku.

3.5. V tomto smere súd nekriticky prevzal skutkové zistenia uvedené v obžalobe prokurátora bez toho, aby tieto skutkové zistenia vo výrokovvej časti rozsudku boli podložené vykonanými dôkazmi. Znaky skutkovej podstaty trestného činu musia vyplývať zo zisteného skutkového stavu bez akýchkoľvek pochybností. V prípade, že tomu tak nie je, musí súd pri hodnotení dôkazov aplikovať zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

3.6. Vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, ale aj v prípravnom konaní, sa viackrát opakovane pokúšal vysvetliť súdu, že predmetný skutok je len vytrhnutý z kontextu jeho slov, že sa nikomu nevyhráždal, nikdy by sa k takémuto skutku neodhodlal, len prosil, aby mu pomohli v rámci svojich právomocí. Z prehratia zvukového záznamu na hlavnom pojednávaní pomocou technického zariadenia je nepochybné, že tento zvukový záznam je na viacerých miestach nekvalitný a nezrozumiteľný. Nezrozumiteľnosť zvukového záznamu preukazujú aj závery znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava, uvedenú skutočnosť súd vôbec nezohľadnil a ani sa s ňou v odôvodnení nevysporiadal. Je toho názoru, že formulácia skutku ako je uvedená v skutku 2/ obžaloby a v skutku 1/ rozsudku nezodpovedá skutočnému obsahu telefonického hovoru na Prezídium PZ v Bratislave.

3.7. Zásadným spôsobom boli porušené jeho práva na obhajobu a to porušením ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku, nakoľko vykonaním ním navrhovaného doplnenia dokazovania (výsluchom ním navrhnutých svedkov) bolo možné objasniť okolnosti svedčiace v jeho prospech tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. V rámci práva na obhajobu má obžalovaný právo požadovať, aby boli objasnené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech.

3.8. Súdy sú v prvom rade povinné dostatočným spôsobom odôvodniť svoje rozhodnutie, preto má za to, že v tomto prípade tomu tak nebolo. Integrálnou súčasťou ústavného práva na súdnu ochranu, ktoré je neodňateľné, je, aby sa súd s jeho odvolacími argumentmi vysporiadal. To, že tak odvolací súd neurobil, považuje za dostatočný dôvod ním podaného dovolania. Má za to, že stručné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je jedným zo základných znakov právneho štátu. Odvolací súd sa však vo svojom rozhodnutí nezaoberal dostatočným spôsobom ním vyššie spomínanou argumentáciou ohľadom nezrozumiteľných zvukových záznamov a nevykonaním ním navrhnutých dôkazov.

3.9. Nesúhlasí s tým, že v odvolacom konaní boli splnené podmienky na konanie verejného zasadnutia v

jeho neprítomnosti. Krajský súd konal v jeho neprítomnosti napriek tomu, že písomne žiadal súd, aby ho dal na pojednávanie predviesť, nakoľko mal dlhšiu dobu pokazené staré (22 ročné auto) a doprava hromadnými prostriedkami, vzhľadom na vzdialenosť jeho trvalého bydliska a čas konania verejného zasadnutia, nebola možná. Proti odôvodneniu Krajského súdu v Prešove, že jeho žiadosti „o predvedenie na verejné zasadnutie políciou nemôže vyhovieť, že polícia nie je taxislužba“, vyslovuje rozhodný protest, nakoľko prvostupňovým súdom bol v priebehu 16-tich rokov bezdôvodne predvádzaný ku všetkým súdnym znalcom a takmer na všetky verejné pojednávania až dovtedy, kým súdu nepredložil písomnú žiadosť, aby ho ako obžalovaného nedával bezdôvodne predvádzat'. Preberal všetku poštu OS Vranov nad Topľou a na pojednávania bol vždy pripravený ísť osobne svojím autom, ale v každom prípade ho pred bytom v C. a neskôr pred rodinným domom po nebohých rodičoch, čakali policajti, ktorí mu povedali, že oni ho musia predviesť a nemôžu mu dovoliť ísť na pojednávanie samému, lebo musia rešpektovať súdny príkaz. V jednom prípade dokonca bez vydania príkazu k vyšetreniu jeho duševného zdravia a upovedomenia jeho osoby, že sa má podrobiť vyšetreniu. Hliadka ho v skorých ranných hodinách zobrala z miesta jeho trvalého bydliska bez osobných dokladov s tým, že ho potrebujú k veci vypočuť, ale odviezli ho na psychiatriu do Prešova. Znalci MUDr. O. a MUDr. O. boli na pojednávaniach na OS a KS Prešov a o ničom nevedeli, lebo ani im nebol doručený príkaz na vyšetrenie jeho osoby a vypracovanie znaleckého posudku. Nemal ani finančné prostriedky na cestu domov, tak mu MUDr. O. dal 10 eur.

3.10. Má za to, že bol absolútne v poriadku a plne si uvedomoval každé slovo, ktoré počas telefonických rozhovorov povedal. Nikdy a nikomu sa nevyhrážal a na nikoho nerobil žiadny nátlak. Bola to prosba, výkrik zúfaleho človeka, ktorému prokurátor OP Humenné JUDr. M., JUDr. L. a sudca Okresného súdu Humenné odňali právo mať práva, čoho dôkazom je, že ho v predchádzajúcich štyroch účelovo vykonštruovaných trestných konaniach súdil stále samosudca JUDr. Marián Sninský, žaloby, až na jeden prípad, podával prokurátor JUDr. IB.. Jednu podal pod nátlakom Okresného prokurátora JUDr. M. JUDr. S.. Ani v jednom prípravnom ani súdnom konaní nemal obhajcu. Na jeho žiadosť o jeho ustanovenie podľa § 40 ods. 2 Trestného poriadku samosudca reagoval tak, že v záchvate zúrivosti, odmávnutím pravej ruky v úrovni pása vyriekol citujem: „ZAMIETA SA PRÁVO NA OBHAJOBU“ koniec citátu. Nikdy sa nedopustil žiadaného trestného konania. Je to sprisahanie tých, ktorí na trestnej činnosti predsedníčky BD Humenné celé desaťročia profitovali, preto ju chránili a chránia a spolu s ňou zničili život jemu i celej jeho rodine.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadřila Okresná prokuratúra Humenné podaním z 17. februára 2025 (č. l. 1787 - 1788), v ktorom navrhla dovolanie obvineného odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, inak zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku s nasledovným odôvodnením (skrátene):

4.1. Okresná prokuratúra Humenné sa nestotožňuje s dôvodmi dovolania uvedenými S. G., resp. jeho obhajcom v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, nakoľko rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 12T 65/2008 zo dňa 21. apríla 2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/36/2023 zo dňa 21. februára 2024 vychádza zo správneho právneho posúdenia zisteného skutkového stavu, ktorý bol zistený v rámci vykonaného dokazovania v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom.

4.2. Nemožno sa stotožniť s námietkou obhajoby, v zmysle ktorej nebol právny dôvod skúmania duševného stavu obžalovaného v danom konaní, pretože k takémuto postupu boli splnené všetky zákonné podmienky. Napokon nemožno opomenúť, že dotknutého konania sa obžalovaný dopustil preukázateľne pod vplyvom alkoholu a vzhľadom na okolnosti prípadu bolo nevyhnutné znalecky posúdiť i duševný stav jeho osoby a v rámci neho všetky okolnosti vrátane prítomnosti obžalovaného.

4.3. Pokiaľ ide o namietané zásadné porušenie práva na obhajobu a to nevykonaním výsluchov všetkých svedkov podľa návrhu obhajoby, má za to, že v danom prípade bolo vykonané pomerne podrobné a rozsiahle dokazovanie na náležité skutkové a právne posúdenie veci a vykonávanie ďalších dôkazov by bolo neehospodárne a vo vzťahu ku skutku i nadbytočné. V každom prípade ak súd nevykonal všetky obhajobou navrhnuté dôkazy, nesvedčí to o porušení práv obvineného na jeho obhajobu, pretože aj v zmysle ustálenej judikatúry adekvátna obhajoba pred súdom nevyžaduje predvolanie a výsluch každého navrhnutého svedka, či vykonanie všetkých navrhnutých dôkazov, ale posúdenie, či nevykonaním týchto dôkazov nie je strana konania stavaná do zjavne nevýhodnejšej pozície.

4.4. V konečnom dôsledku nemožno prisvedčiť názoru obhajoby o nedostatočnom odôvodnení súdnych

rozhodnutí a porušení práv obhajoby, pretože v danej veci odôvodnenie rozhodnutia tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu sú obsahovo dostatočné a argumentačne presvedčivé.

4.5. Napokon pokiaľ ide o dovoláciu námietku, resp. porušenie práv obhajoby tým, že odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, je potrebné dodať, že krajský súd rozhodoval na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obžalovaného, pretože na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky uvádzané v § 292 ods. 1, § 293 ods. 5, ods. 6 a § 66 ods. 3 Trestného poriadku.

4.6. Podstatou podaného odvolania, resp. dovolania, je opakovaná snaha obvineného dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia, v intenciách požiadavky dovolateľa, dospel k odlišnému záveru. Všetky uskutočnené dôkazy ale odvolací súd náležite, jednotlivo aj vzájomne, vyhodnotil a dospel tak k vyššie uvedeným skutkovým a právnym záverom, ktoré aj podľa názoru prokuratúry už plne zodpovedajú výsledkom súdneho konania. Je tiež potrebné konštatovať, že skutkový stav bol už okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne, avšak tento ho nesprávne právne posúdil, keď nerespektoval zásadu zákazu zmeny k horšiemu, čo bolo zo strany krajského súdu v rámci odvolacieho konania napravené.

5. K vyjadreniu Okresnej prokuratúry Humenné sa vyjadril obvinený prostredníctvom obhajkyne podaním z 21. marca 2025 (č. l. 1792) tak, že k vyjadreniu prokuratúry sa nebude vyjadrovať a zároveň navrhuje, aby súd rozhodol v zmysle jeho dovolania.

6. Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) na rozhodnutie o dovolaní 3. apríla 2025 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2025 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

7. Po predložení veci Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku), v zákonom ustanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Trestného poriadku). Zároveň zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného

prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia na úrovni riadneho opravného prostriedku. Dovolanie preto možno podať iba proti niektorým druhom súdnych rozhodnutí vydaných v trestnom konaní (sú výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Trestného poriadku, pričom minister spravodlivosti môže podať dovolanie aj proti rozhodnutiam uvedeným v § 371 ods. 2 Trestného poriadku), a to iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Trestného poriadku a dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Trestného poriadku), pričom dovolací súd je viazaný uplatnenými vecnými dôvodmi dovolania (dovolateľom vytýkanými chybami) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, resp. z iných, dovolateľom neuvedených pochybení (§ 374 Trestného poriadku, § 385 Trestného poriadku). Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúmava v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť obsahovo namietat' skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku). Obsah konkrétne uplatnených vytýkaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pričom v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

9. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

10. V intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku Najvyšší súd

Slovenskej republiky zvyčajne, že uvedený dovolací dôvod v kontexte trestnej veci obvineného nachádza svoj odraz v tom, že súd je povinný zabezpečiť obvinenému dodržanie všetkých jeho práv, ktoré mu ako obvinenému priznáva Trestný poriadok so zvláštnym dôrazom na právo obvineného na prejednanie jeho trestnej veci v jeho prítomnosti, teda v kontexte ústavných práv a práv zabezpečených medzinárodnými dohovormi, predovšetkým Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na jednej strane pritom stojí právo, no nie povinnosť obvineného zúčastniť sa prejednávania jeho veci pred súdom, pokryté príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku o práve obvineného odmietnuť sa zúčastniť hlavného pojednávania či verejného zasadnutia o odvolaní, resp. právo obvineného výslovne požiadať súd, aby sa hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. V úzkej korelácii s uvedeným je naopak povinnosť obvineného rešpektovať zákonom stanovené pravidlá nevyhnutné pre vykonanie zákonného a spravodlivého súdneho konania za súčasného rešpektovania zásady rýchlosti a hospodárnosti trestného konania v úmysle zákonodarcu vyhnúť sa zbytočným prietiahom pri vykonávaní úkonov trestného konania, vrátania konania pred súdom.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada vyjadrená v § 2 ods. 7 Trestného poriadku, a síce právo každého, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Trestný poriadok tak priamo nadväzuje na článok 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Navyiac, právo obvineného na prejednanie veci pred súdom v jeho prítomnosti takisto vyplýva aj z článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ktorého dikciu je potrebné okrem iného vykladať aj tak, že každý, o právach a povinnostiach ktorého má byť v rámci konania pred súdom rozhodované, má mať v rámci práva na súdnu ochranu možnosť osobne sa na takom konaní zúčastniť; musí mu byť pritom reálne umožnená účasť na konaní, právo vyjadriť sa pred súdom k tomu, čo mu je kladené za vinu a k dôkazom, na ktorých je založená obžaloba. Z tejto zásady sú výnimky prípustné len za splnenia zákonom predpísaných tak formálnych ako aj materiálnych podmienok, ktoré minimalizujú negatívny dopad na spravodlivý súdny proces vyvolaný neprítomnosťou obvineného.

11. V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, porušenie zákona pri vykonaní dôkazov svojou povahou a závažnosťou musí zodpovedať porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vzhľadom na charakter dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z toho treba opodstatnene odvodiť, že nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (R 24/2020-I.).

12. V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je nutné zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však podľa vyššie citovanej zákonnej dikcie tohto ustanovenia dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. V prípade tohto dovolacieho dôvodu dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia skutku v skutkovej vete meritórneho rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnomu posúdeniu skutku), ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je obsahom skutkovej vety meritórneho rozhodnutia a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť. Teda vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete meritórneho rozhodnutia môže v dovolaní obvinený (rovnako tak generálny prokurátor) uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové (primerane R 57/2007-II., S 3/2011, R 47/2014-II., R 14/2015-III.).

13. V tomto ohľade teda treba v zásade uviesť, že pokiaľ dovolateľ namieta hodnotenie dôkazov, poukazuje na obsah záznamu telefonického rozhovoru, či jeho čiastočnú nezrozumiteľnosť a rozpor jeho obsahu so zisteným skutkom, nedostatok usvedčujúcich dôkazov na preukázanie viny obvineného bez dôvodných pochybností, či namieta skutkové závery, ku ktorým mali sudy dospieť z vykonaného dokazovania, vrátane záveru súdov, že sa skutok stal (body 3.4., 3.5., 3.6. tohto uznesenia), tak tieto námietky smerujú proti správnosti zisteného skutku, ktorý je výsledkom hodnotenia vykonaného dokazovania, čo je však vylúčené z preskúmania dovolacím súdom. Dovolací súd sa týmito námietkami preto meritórne nemohol zaoberať, keďže to vylučuje priamo Trestný poriadok. V tomto ohľade dovolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej ani dovolateľom tvrdený extrémny nesúlad právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach sú uplatniteľné len ministrom spravodlivosti v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku (R 14/2015).

14. Obdobne pokiaľ dovolateľ namieta, že z vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne preukázané, že dovolateľ spáchal skutok a dôkazné pochybnosti mali sudy vyložiť v prospech dovolateľa použitím zásady in dubio pro reo (bod 3.5. tohto uznesenia), tak dovolací súd uvádza, že použitie tejto zásady, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu vecí a zákonu zodpovedajúce, spravodlivé rozhodnutie (R 37/1971), a teda táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť predmetom skúmania dovolacieho súdu pri dovolaní podanom obvineným.

15. K obsahu dovolania obvineného Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej považuje za potrebné uviesť, že obsahom práva na obhajobu, ktoré je prvkom spravodlivého procesu, je aj možnosť vznášať osobne a tiež prostredníctvom obhajcu námietky proti prvostupňovému rozsudku na odvolacom súde. Odňatie tejto možnosti vykonaním verejného zasadnutia bez prítomnosti obvineného, pre ktorý postup neboli splnené zákonné podmienky naplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Uvedený nezákonný postup v sebe zároveň zahŕňa aj zásadne porušenie práva na obhajobu, a preto v takom prípade neprichádza do úvahy aj záver o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu, že v uvedenej situácii má ustanovenie § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku povahu špeciálneho ustanovenia vo vzťahu k § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

16. Z vyššie uvedeného dôvodu sa dovolací súd primárne zaoberal dovolacou námietkou obvineného, ktorou namietal nesplnenie podmienok na konanie verejného zasadnutia dňa 21. februára 2024 na krajskom súde v jeho neprítomnosti, ktorú odôvodnil tým, že krajský súd nevyhovел jeho požiadavke na jeho predvedenie na verejné zasadnutie krajského súdu dňa 21. februára 2024 nariadené na rozhodnutie o jeho odvolaní, ktorú požiadavku vzniesol pre poruchu jeho motorového vozidla a pre nemožnosť dostaviť sa v stanovenom čase na Krajský súd v Prešove prostriedkami hromadnej dopravy. Zároveň poukázal na obdobný a bezdôvodný postup okresného súdu, ktorý ho počas tohto trestného stíhania opakovane predvádzal na termíny hlavného pojednávania, či na vyšetrenie k znalcovi (viď. bod 3.9. tohto uznesenia).

Podľa § 292 ods. 1 Trestného poriadku predseda senátu predvolá na verejné zasadnutie osoby, ktorých osobná účasť na ňom je nevyhnutná. O verejnom zasadnutí upovedomí prokurátora, ako aj osobu, ktorá svojím návrhom dala na verejné zasadnutie podnet, a osobu, ktorá môže byť priamo dotknutá rozhodnutím. Ak mladistvý obvinený v čase konania verejného zasadnutia nedovŕši devätnásť rok svojho veku, upovedomí sa aj orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately. Predseda senátu o verejnom zasadnutí upovedomí aj obhajcu, splnomocnenca a zákonného zástupcu. K predvolaniu alebo upovedomeniu pripojí rovnopis návrhu, ktorým bol na verejné zasadnutie daný podnet. Ak sa má rozhodovať vo veciach spojených s výkonom kontroly technickými prostriedkami, predseda senátu o verejnom zasadnutí upovedomí aj príslušného probačného a mediačného úradníka.

Podľa § 293 ods. 1 Trestného poriadku verejné zasadnutie sa koná za stálej prítomnosti samosudcu a zapisovateľa alebo všetkých členov senátu a zapisovateľa.

Podľa § 293 ods. 3 Trestného poriadku verejné zasadnutie sa koná za prítomnosti obvineného.

Podľa § 293 ods. 4 Trestného poriadku verejné zasadnutie sa môže vykonať v neprítomnosti

obvineného, ak nie je možné doručiť mu predvolanie na verejné zasadnutie a z toho dôvodu ustanovený obhajca bol o verejnom zasadnutí riadne upovedomený.

Podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5.

Podľa § 293 ods. 6 Trestného poriadku verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného nemožno konať, ak je obvinený vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov.

Podľa § 293 ods. 8 Trestného poriadku ak obvinený hodnoverným spôsobom ospravedlní svoju neúčast' na verejnom zasadnutí a súčasne písomne požiada súd, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo za jeho prítomnosti, súd odročí verejné zasadnutie a určí deň, čas a miesto ďalšieho verejného zasadnutia.

17. Krajský súd obvineným namietaný procesný postup odôvodnil tým, že rozhodoval na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obvineného, pretože na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky uvádzané v § 292 ods. 1, § 293 ods. 5, ods. 6 a § 66 ods. 3 Trestného poriadku. Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že verejné zasadnutie o odvolaní obvineného nie je možné konať (s výnimkou, ak obvinený s konaním v jeho neprítomnosti súhlasí alebo sa odmietne zúčastniť) iba vtedy, ak je vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe alebo ide o trestný čin, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje 10 rokov, čo v prejednávacom prípade nebolo. Krajský súd zároveň obvineného riadne a včas upovedomil (tzn., že podľa § 292 ods. 1 Trestného poriadku jeho účasť na verejnom zasadnutí nepokladal za nevyhnutnú). Obvinený S. G. si upovedomenie o verejnom zasadnutí, ktoré mu bolo doručované na adresu jeho bydliska prostredníctvom Z. A., riadne a včas osobne prevzal dňa 06. februára 2024, avšak na verejné zasadnutie sa nedostavil. K žiadosti obvineného zaslanej krajskému súdu dňa 19. februára 2024, ktorou žiadal o predvedenie na verejné zasadnutie príslušníkmi PZ, pretože nemá stále opravené auto a autobusová doprava z miesta jeho bydliska nie je možná, krajský súd konštatoval, že takýto postup nie je možný. Je len na samotnom obvinenom, či sa chce/nechce verejného zasadnutia zúčastniť, najmä za situácie, ak jeho prítomnosť nie je nevyhnutná (viď vyššie citované ustanovenia) a tomu prispôbiť aj svoje konanie. Súčasne nie je možné ani za takýmto účelom zneužívať hliadku PZ, ktorá by de facto robila akúsi „taxislužbu“ pre obvineného.

18. Dovolací súd, nad rámec odôvodnenia krajského súdu, s ktorým sa stotožňuje, konštatuje, že zo spisového materiálu je zrejmé, obvinený svoju požiadavku na jeho predvedenie na verejné zasadnutie zaslal krajskému súdu e-mailom dňa 19. februára 2024, pričom jej obsahom nebolo ospravedlnenie neúčasti obvineného na verejnom zasadnutí, ani písomná požiadavka, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo za jeho prítomnosti, čo môže byť dôvodom pre odročenie verejného zasadnutia, ale jeho obsahom bolo výlučne vyjadrenie obvineného, že stále nemá opravené auto a autobusová doprava z miesta jeho trvalého bydliska nie je možná, a preto prosí o vydanie príkazu na predvedenie jeho osoby na predmetné verejné zasadnutie hliadkou PZ. Zároveň nemožno opomenúť, že obvinený už e-mailovým podaním dňa 29. januára 2024 požiadal o odročenie verejného zasadnutia na krajskom súde nariadenom na deň 31. januára 2024, a to jednak zo zdravotných dôvodov ako aj pre poruchu jeho motorového vozidla a nemožnosť dostať sa v stanovenom čase na verejné zasadnutie prostriedkami hromadnej dopravy. Po tom, ako krajský súd telefonicky kontaktoval ošetrujúcu lekárku obvineného, ktorá potvrdila informácie o jeho zhoršenom zdravotnom stave v rozhodnom období, krajský súd požiadavke obvineného vyhovel a termín verejného zasadnutia odročil na 21. februára 2024.

Podľa § 120 ods. 1 Trestného poriadku ak sa obvinený, ktorý bol riadne a včas predvolaný na výsluch alebo iný úkon, bez dostatočného ospravedlnenia nedostaví, možno ho na tento úkon predviesť. Na to, ako aj na ďalšie následky nedostavenia sa musí byť obvinený v predvolaní upozornený.

Podľa § 120 ods. 3 Trestného poriadku obvinený môže byť predvedený aj bez predchádzajúceho predvolania, ak je to potrebné na úspešné vykonanie úkonu, najmä ak sa skrýva, nemá trvalé bydlisko, ak mu nie je možné doručiť predvolanie na adrese, ktorú uviedol.

19. Účelom využitia možnosti inštitútu predvedenia osoby na úkony súdu je nevyhnutnosť jeho účasti na nariadenom úkone, ktorú vyhodnocuje konajúci súd. Keďže predvedenie predpokladá zásah do osobnej slobody predvádzanej osoby, malo by byť predvedenie využívané len v nevyhnutných prípadoch, pričom jeho účelom nie je poskytovať predvádzanej osobe inú, pre ňu vhodnejšiu formu dopravy na nariadený

úkon, o tom viac v prípade, ak jej účasť na tomto úkone pre jeho realizáciu nie je nevyhnutná. Tým, že krajský súd obvineného o termíne verejného zasadnutia len upovedomil, ustálil, že pre priebeh verejného zasadnutia krajského súdu nie je účasť obvineného nevyhnutná, a preto nie sú splnené zákonné podmienky na jeho predvedenie, a to aj v prípade, ak ho sám, ako dotknutá osoba, požaduje. Namietanie procesného postupu krajského súdu, s poukazom na postup prvostupňového súdu, ktorý mal obvineného na hlavné pojednávanie opakovane predviesť, nie je relevantné, pretože splnenie zákonných podmienok na predvedenie osoby je potrebné skúmať v každom jednom prípade osobitne a nemožno ich paušalizovať. Zároveň využitie možnosti predvedenia je len jedným z oprávnení súdu, ktoré môže, ale nemusí použiť. V žiadnom prípade sa nejedná o oprávnenie obvineného dať sa na jednotlivé úkony súdu predviesť.

20. V tomto kontexte dovolací súd poukazuje aj na ustanovenie § 292 ods. 4 Trestného poriadku, ktorým zákonodarca pre obvineného stanovil lehotu na prípravu na verejné zasadnutie aspoň päť pracovných dní, a to z dôvodu, aby si vedel svoje povinnosti usporiadať tak, aby sa na verejné zasadnutie mohol odstaviť a zároveň, aby mal dostatočný časový priestor zabezpečiť si aj spôsob svojej dopravy na verejné zasadnutie (okrem prostriedkov hromadnej dopravy napr. taxislužba, známi, rodinní príslušníci a pod.). Obvinený prvý krát odvolaciemu súdu uviedol, že jeho motorové vozidlo je nepojazdné v e-mailovom podaní z 29. januára 2024, teda mal dostatok času zabezpečiť si, aj po tom, čo sa dozvedel dňa 06. februára 2024, že ďalší termín verejného zasadnutia sa bude konať dňa 21. februára 2024, náhradnú formu dopravy na verejné zasadnutie, čo nevyužil, a čoho dôsledkom bolo vykonanie verejného zasadnutia krajským súdom v jeho neprítomnosti.

21. Z vyššie uvedených dôvodov sa dovolací súd nestotožnil s dovolacou námietkou obvineného, že neboli splnené zákonné podmienky na konanie verejného zasadnutia o odvolaní obvineného v jeho neprítomnosti.

22. Pokiaľ dovolateľ namietal, že okresný súd nevykonával ním navrhované dôkazy, dovolací súd poukazuje, že podľa ustálenej súdnej praxe za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku (podrobnejšie vid' bod 9. tohto uznesenia).

23. Dovolacie námietky obvineného však, okrem rozsahu vykonaného dokazovania, smerujú aj voči odôvodneniu správnosti tohto procesného postupu okresného súdu krajským súdom v napadnutom rozsudku.

24. Dovolací súd konštatuje, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na stranách 40 a 41 v dostatočnom rozsahu odôvodnil, prečo nevyhovelo návrhom na doplnenie dokazovania obvineného, pričom tento procesný postup okresného súdu, ani k nemu relevantná časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, neboli v podanom odvolaní obvineným napadnuté. Z dôvodu, že obvinený túto „chybu“ v podanom odvolaní nevytýkal a krajský súd ex offiо nedospel k záveru, že by týmto postupom okresného súdu bol naplnený niektorý z dôvodov dovolania, krajský súd nebol povinný preskúmať tento procesný postup okresného súdu a reagovať naň v odôvodnení svojho rozhodnutia.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a § 371 ods. 4 Trestného poriadku, nemožno rozsah dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní ani rozsah odôvodnenia tohto procesného postupu okresným súdom, či absenciu vyjadrenia sa krajského súdu k správnosti zvoleného procesného postupu okresného súdu, podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

26. Pozornosti dovolacieho súdu neuniklo, že obvinený v prílohe e-mailového podania z 29. januára 2024 zaslal krajskému súdu podanie označené ako „Žiadosť o odročenie verejného zasadnutia“ vo formáte „M.“, v ktorom okrem iného uviedol, že žiada súd, aby predvolal na verejné zasadnutie všetkých svedkov, ktorých pôvodne navrhoval prvostupňovému súdu.

27. Jednalo sa o podanie obvineného urobené elektronickými prostriedkami bez kvalifikovaného elektronického podpisu, ktoré je v zmysle § 62 ods. 1 Trestného poriadku treba potvrdiť písomne alebo ústne do zápisnice do troch pracovných dní, inak sa o podaní nekoná. Obvinený toto podanie písomne ani ústne do termínu verejného zasadnutia dňa 21. februára 2024 nepotvrdil, obhajca obvineného na verejnom zasadnutí o odvolaní obvineného nemal návrhy na doplnenie dokazovania [pokiaľ by mala obhajoba nejaký návrh, bolo ho potrebné vtedy uplatniť, inak platí, že aj skôr podaný návrh na vykonanie dôkazu sa tým stáva bezpredmetným (k tomu R 116/2014)], a preto krajský súd o tomto podaní nekonal, teda nerozhodol o návrhoch obvineného na doplnenie dokazovania v odvolacom konaní. Z tohto

dôvodu nebol krajský súd povinný na obsah tohto podania obvineného reagovať ani v odôvodnení napadnutého rozsudku.

28. Obvinený v podanom dovolaní vytýka krajskému súdu aj nedostatočnú argumentáciu odvolacieho súdu voči nezrozumiteľným zvukovým záznamom telefonických hovorov.

29. Obdobná odvolacia námietka obvineného smerovala, vzhľadom na obsah záznamov telefonických hovorov, voči nesprávne popisu skutku ustáleného prvostupňovým súdom, s ktorou sa krajský súd dostatočne vysporiadal.

30. Krajský súd pri svojom prieskume zameranom na správnosť záveru prvostupňového súdu, či sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba a jeho priebehu, vychádzal okrem výpovedí obvineného a svedkov aj z prepisov záznamov hovorov zo dňa 24. augusta 2007 medzi obvineným a Ústredným operačným strediskom Kancelárie Prezidenta Policajného zboru a aj z prehratia týchto hovorov na technickom zariadení na hlavnom pojednávaní. Z hľadiska kvality záznamu, ako aj obsahu jeho prepisov, poukázal krajský súd na znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ zo dňa 08. januára 2008, č. p. PPZ-7967-3/KEU-BA-EXP-2007, z ktorého vyplynulo, že pri overení prepisu s označením Príloha č. 1 k č. p. PPZ-227-5/Ka-UOS-2007 bolo zistené, že vyhotovený prepis neobsahuje veľa zrozumiteľných slov, ktoré sa nachádzajú v príslušnej nahrávke rozhovoru, pričom tento prepis bol doplnený a opravený. Vzhľadom na uvedené, bude správnosť zvyšných pôvodných prepisov overená až po predložení korigovaných a doplnených verzií, pričom, tieto boli doplnené iba o časti označené ako „nerozumieť“, prípadne „nezrozumiteľné“. Korigovanie a doplnenie prepisov bolo vyznačené tučným písmom. Súčasťou tohto znaleckého posudku sú prepisy všetkých troch hovorov obvineného zo dňa 24. augusta 2007.

31. Krajský súd tak v odôvodnení napadnutého rozsudku, aj poukazom na odborné závery, ustálil, že niektoré slová na nahrávkach hovorov boli nezrozumiteľné, týmto dôkazným prostriedkom sa zaoberal, pričom z hľadiska hodnotenia tohto dôkazu možno vyjadrenie krajského súdu o tom, že nahrávky obsahovali aj nezrozumiteľné slová považovať za postačujúce (slová na nahrávke môžu byť buď zrozumiteľné alebo nezrozumiteľné), pričom na nezrozumiteľných slovách nemožno založiť popis skutku.

32. Z vyššie uvedených dôvodov bola strohá dovolacia námietka obvineného o nedostatočnej argumentácii krajského súdu k nezrozumiteľnosti nahrávok telefonických hovorov vyhodnotená dovolacím súdom ako nedôvodná.

33. Obvinený v podanom dovolaní poukazuje na štyri predchádzajúce vykonštruované trestné konania, v ktorých ho stále súdil JUDr. Marián Sninský. Podľa jeho tvrdenia ani v jednom prípravnom ani súdnom konaní nemal obhajcu a na jeho požiadavku o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 Trestného poriadku sudca reagoval zamietavo.

34. Táto dovolacia námietka obvineného nesmeruje voči tomuto trestnému konaniu, kde bol obvinenému ustanovený obhajca už v prípravnom konaní dňa 31. januára 2008. Naviac v súdom konaní na okresnom súde prejednála a rozhodla jeho vec sudkyňa JUDr. Andrea Havírová (nie JUDr. Marián Sninský), a preto sa dovolací súd týmto tvrdením obvineného nie je oprávnený ďalej zaoberať.

35. Obvinený v podanom dovolaní uviedol, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku krajského súdu nie je trestným činom.

36. Krajský súd v napadnutom rozsudku k právnej kvalifikácii skutkovej vety napadnutého rozsudku uviedol, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu útoku na orgán verejnej moci v zmysle ust. § 322 ods. 1, či už v písm. a) Trestného zákona, alebo prípadne aj v písmene b) citovaného ustanovenia, sa vôbec nevyžaduje, aby mal páchatel' skutočný úmysel vyhrážku aj reálne vykonať a takisto nie je potrebné, aby takáto vyhrážka bola objektívne spôsobilá vyvolať aj u adresáta obavu z jej možného uskutočnenia. Rozhodujúce je pritom to, aby vyhrážka smerujúca voči orgánu verejnej moci bola vážne mienená a bola vykonaná v úmysle pôsobiť na výkon právomoci alebo pre výkon právomoci orgánu verejnej moci. Ustanovenie § 322 Trestného zákona totiž poskytuje ochranu výkonu právomoci, nie samotnej právomoci abstraktne. Z toho vyplýva, že konanie páchatel'a, pokiaľ má naplniť znaky uvedené v § 322 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, musí mať nejaký, hoc aj len sprostredkovaný či nepriamy vzťah k výkonu právomoci, teda k takej právomoci, ktorá má byť za daných okolností reálne vykonávaná a ktorej výkon má byť za daných okolností reálne ovplyvnený konaním páchatel'a. Vyhrážanie je psychické pôsobenie na vôľu človeka. Vyhrážka môže byť adresovaná nielen štátnemu orgánu a jeho členom ako celku, ale i jeho jednotlivému pracovníkovi či inej osobe a musí byť

prostriedkom pôsobenia na výkon právomoci orgánu verejnej moci. Páchateľ musí konať/pôsobiť na výkon právomoci takéhoto orgánu, teda v úmysle postihnúť štátny orgán preto, že svoju právomoc vykonal. Ujma, ktorou páchatel' hrozí, nemusí hroziť bezprostredne, postačuje vyhrážka konaním s následkami vzdialenými. Vyhrážka musí byť mienená vážne a prednesená takým spôsobom, aby bola objektívne spôsobilá vyvolať obavu, že páchatel' splní to, čím sa vyhráža. Je nerozhodné/nepodstatné, či páchatel' mal skutočne úmysel vyhrážku splniť a či v konkrétnom prípade bola spôsobilá u poškodeného vyvolať dôvodnú obavu z jej uskutočnenia. Či je vyhrážanie schopné v inom vzbudiť dôvodnú obavu, je potrebné posúdiť so zreteľom ku všetkým konkrétnym okolnostiam prípadu, najmä k povahe vyhrážky, k fyzickým a charakterovým vlastnostiam páchatel'a v zrovnaní s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodeného, k ich vzájomnému vzťahu a atď. Nevyžaduje sa, aby ten, komu je vyhrážané sa, bol osobne prítomný. Stačí pokiaľ je vyhrážka adresovaná poškodenému takým spôsobom, že páchatel' si je vedomý toho, že sa poškodený o nej dozvie, napr. prostredníctvom ďalšej osoby, telefonicky, dopisom a pod. Aj krajský súd má za to, že z výpovede svedka Mgr. T. z prípravného konania, v súlade so zabezpečenými zvukovými nahrávkami v podobe viacerých telefonických hovorov na Prezídium PZ je zrejmé, že minimálne u tohto svedka ako u osoby, ktorá prijala telefonické hovory, tieto vyjadrenia obvineného vyvolali dôvodnú obavu z možného uskutočnenia týchto vyhrážok a že takéto výhražné slovné prednesy volajúceho, teda obvineného, považoval tento svedok za prednesené vážne. Pri posudzovaní naplnenia zákonných znakov stíhaného trestného činu nemožno opomenúť aj tú závažnú okolnosť, že obvinený netelefonoval na Prezídium PZ jedenkrát, ale niekoľkokrát, konkrétne v celkovom počte trikrát, a že sa vyhrážal usmrtením bližšie neurčenému počtu obyvateľov v meste C., a to práve v súlade s výkonom právomoci vyššie zmienených štátnych orgánov. Na posúdenie vážnosti daného prejavu obvineného mala nepochybne vplyv aj tá okolnosť, že obvinený takéto vyjadrenie nepredniesol pred osobou jemu známou, ktorá by prípadne mohla takýto prejav obvineného považovať za nie myslený vážne, teda humorne, ale takéto slovné vyjadrenie predniesol obvinený pred jemu neznámym príslušníkom PZ vykonávajúcim jeho služobnú činnosť. Danému útoku na orgán verejnej moci predchádzala dlhodobá nespokojnosť až stav zúfalstva obvineného, ktorý pramenil z nespokojnosti obvineného zo spôsobu postupu orgánov verejnej moci pri vybavovaní viacerých jeho sťažností či podnetov, ktorými sa domáhal prešetrenia postupov nižších orgánov pri vybavovaní jeho sťažností či podaní. Obvinený už v pôvodnom štádiu súdneho konania tvrdil, a opakovane to zdôrazňoval aj v ďalšej fáze konania pred súdom, že jeho zámerom bolo docieľiť, aby orgány na najvyššej úrovni sa jeho podnetmi či žiadosťami zaoberali a vo veci konali. Nie je pritom rozhodujúca tá okolnosť, či samotný obvinený si uvedomoval závažnosť svojich slovných výrokov a teda, či sa domnieval, že ním prednesené slovné vyjadrenie aj reálne môže naplniť skutkovú podstatu nejakého a prípadne aj akého konkrétneho trestného činu. Smerodajná je pritom tá skutočnosť, či sú naplnené všetky, teda ako objektívne, tak aj subjektívne znaky toho-ktorého trestného činu. Súčasne ani krajský súd nemal za to, že by závažnosť takéhoto konania obvineného bola nepatrná, a to s ohľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolností, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, tak ako to predpokladá ust. § 10 ods. 2 Trestného zákona. Zámerom obvineného bolo docieľiť činnosť príslušných orgánov verejnej moci v jeho právnych veciach a to aj pod vyhrážkou usmrtenia bližšie nekonkretizovaných ľudí aj z tohto prostredia.

37. Dovolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením popisu skutku uvedeného v skutkovej vete napadnutého rozsudku krajským súdom, pričom považuje za žiadúce uviesť, že aj použitie spojky „keď“ obvineným v rámci jeho vyjadrenia, ktorá sa používa aj pri vyjadrovaní ekvivalencie výrokov (z hľadiska výrokovej logiky), preukazuje, že jeho vyjadrenie „keď sa rozhodnem zomrieť, zomrie so mnou 150 ľudí“ možno, aj v kontexte informácií o zabezpečení si zbraní, kvalifikovať ako vyhrážku usmrtením väčšieho počtu ľudí, pričom na uvedenom závere nič nemení obvineným prezentované tvrdenie, že v tom čase ešte nebol rozhodnutý zomrieť. Osoba, ktorej boli tieto vyhrážky prednesené, sa mohla oprávnenne domnievať, že takéto rozhodnutie obvinený už vnútorne prijal, prípadne, vzhľadom na ním prezentovanú frustráciu z postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdov v jeho konaniach, čoskoro príjme. Osoba, ktoré prezentuje možnosť ukončenia vlastného života, je z hľadiska jeho následného konania nepredvídateľná a nebezpečná, pretože po prijatí takéhoto fatálneho rozhodnutia, vo svojej podstate, nemá čo stratiť a nezohľadňuje dôsledky svojho konania do budúcnosti.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotil dovolací súd aj túto dovoláciu námietku obvineného ako nedôvodnú.

39. Obvinený napokon v podanom dovolací poukázal na nesprávny záver krajského súdu o jeho nepríčetnosti a vyjadril nesúhlas s odôvodnením súdu pokiaľ ide o jeho duševné zdravie, pretože znalecké posudky si navzájom odporujú, poukazuje na nezákonnosť znaleckého posudku MUDr. Šalamóna, kde si znalec odporuje a pri výsluchu zmenil svoje odporúčanie na ústavnú liečbu obvineného na to, že nie je potrebná žiadna liečba obvineného, ak sa svojich práv bude domáhať zákonnou cestou. Zároveň namieta, že v trestnom konaní nemal byť skúmaný jeho duševný stav.

40. Dovolací súd v tomto kontexte upriamuje pozornosť obvineného na skutočnosť, že znalecký posudok MUDr. S. bol okresným aj krajským súdom právne posúdený ako nezákonný a z jeho záverov krajský súd nevychádzal ani pri ustálení (prieskume) popisu skutku, ani pri oslobodzujúcom výroku napadnutého rozsudku. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku nevyjadroval k duševnému zdraviu obvineného, pretože oslobodenie obvineného podľa § 285 písm. d) Trestného poriadku (obžalovaný nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný) spod podanej obžaloby (skutku 2/) založil výlučne na aplikovaní procesnej zásady zákazu reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu), ktorá je vyjadrená v § 322 ods. 3 Trestného poriadku a § 327 ods. 2 Trestného poriadku.

41. Napriek tomu, že okresný súd vo svojom rozsudku z 21. apríla 2023 dospel k záveru o zmenšenej príčetnosti obvineného v čase spáchania skutku (podľa záveru okresného súdu sa nejednalo o nepríčetnosť obvineného), krajský súd bol povinný zohľadniť, že už rozsudkom okresného súdu zo dňa 28. marca 2013, č. k. 12T/65/2008-577 bol obvinený pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Trestného zákona oslobodený podľa § 285 písm. d) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora z dôvodu, že obvinený nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný. Odvolanie voči tomuto rozsudku okresného súdu podal prokurátor len čo do výroku, ktorým bol obvinený oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby zo skutku uvedenom v bode 1/ obžaloby [právne kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona], pričom k zrušeniu výroku o oslobodení obvineného podľa § 285 písm. d) Trestného zákona spod skutku 2/ obžaloby prokurátora právne kvalifikovaného ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, prišlo výlučne na podklade odvolania obvineného, ktoré podal vo svoj prospech.

42. Z tohto dôvodu okresný súd už po vrátení veci krajským súdom na ďalšie konanie a rozhodnutie nebol oprávnený zmeniť svoje rozhodnutie v neprospech obvineného, teda nemohol uznať vinu obvineného pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ale len posúdiť, či neprichádza do úvahy oslobodenie obvineného spod tohto skutku podanej obžaloby podľa § 285 písm. a), písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, čo by predstavovalo pre obvineného priaznivejšie rozhodnutie.

43. Keďže krajský súd nedospel k záveru, že obvinený by mal byť oslobodený spod podanej obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin útoku na orgán verejnej moci podľa § 322 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podľa § 285 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku, pričom nemožnosť tohto procesného postupu aj náležite odôvodnil, musel s poukazom na zásadu zákazu reformatio in peius oslobodiť obvineného spod podanej obžaloby podľa § 285 písm. d) Trestného poriadku, a to bez ohľadu na to, aké budú závery znalcov o duševnom stave obvineného v čase spáchania tohto skutku, ktorý bolo dôvodné skúmať aj s poukazom na požitie alkoholických nápojov obvineným v rozhodnom čase, ako aj s poukazom na obsahom jeho slov, ktoré mal, podľa uznesenia o vznesení obvinenia, povedať pri telefonických hovoroch dňa 24. augusta 2007.

44. Skúmanie duševného stavu obvineného, ktoré nariadil vo svojich zrušujúcich rozhodnutiach krajský súd, tak malo primárne za cieľ posúdiť, či je dôvodné obvinenému ukladať, v prípade zistenia duševnej poruchy, ochranné liečenie. Okresný súd dospel po vyhodnotení vykonaného dokazovania v tomto smere k záveru, že podmienky na uloženie ochranného liečenia nie sú v čase jeho rozhodovania splnené a ochranné liečenie mu neuložil. V dôsledku tohto zistenia, napriek oslobodeniu obvineného spod podanej obžaloby z dôvodu, že nie je pre nepríčetnosť trestnej zodpovedný, nebolo žiadny spôsobom zasiahnuté do jeho práv uložením akejkoľvek sankcie, a to napriek záveru krajského súdu, že sa skutok stal, že skutok je trestným činom a tento skutok spáchal obvinený.

45. Ak by aj krajský súd nebol povinný aplikovať zásadu zákazu reformatio in peius (čo však nie je tento prípad) a rozhodol by o oslobodení obvineného spod skutku 2/ podanej obžaloby podľa § 285 písm. d) Trestného poriadku, nebol by obvinený oprávnený voči tomuto výroku podať dovolanie s odôvodnením, že v čase spáchania skutku bol príčetný, teda domáhať sa toho, že bol trestne zodpovedný, pretože

obvinený podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku môže podať dovolanie len vo svoj prospech a rozhodnutie o jeho oslobodení spod podanej obžaloby bez uloženia akejkoľvek sankcie je pre obvineného priaznivejšie ako uznanie viny za spáchanie trestného činu.

46. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že krajský súd sa ako odvolací súd riadne zaoberal podstatnými odvolacími námietkami obvineného a tomuto poskytol relevantnú odpoveď na všetky ním uplatnené zásadné skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v trestnom konaní.

47. Záverom dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa k niektorej z uplatnených dovolacích námietok výslovne nevyjadril, považoval ju za nepodstatnú vzhľadom na vyššie ním uvedené skutočnosti a argumenty, na základe ktorých by nemohla taká námietka spôsobiť iné rozhodnutie dovolacieho súdu o podanom dovolaní.

48. Na základe uvedených skutočností dovolací súd zistil, že podaným dovolaním nebol splnený žiadny dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a preto na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.